

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **M. O.**, zast. Mgr. Martinem Chrástěckým, advokátem se sídlem Zarámí 90, 760 01 Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 11. 2015, č. j. KUZL - 70943/2015, sp. zn. KUSP-67413/2015/DOP/Bl,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci:

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlín, odbor občansko-správních agend, ze dne 15. 6. 2015, vypravené dne 1. 10. 2015, č. j. MMZL 139117/2014, sp. zn. MMZL-187624/2014-LG-PŘ-OOSA-10001/14 (dále též „správní orgán prvního stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným tím, že:

- 1) dne 12. 12. 2014, v 15:39 hodin, v obci, na silnici II. třídy č., v blízkosti domu č. p., ve směru jízdy na, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., registrační značky:, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění, které pozbyl dne 12. 8. 2014 v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tímto svým jednáním obviněný porušil právní povinnost stanovenou v ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona,

a současně ještě při tomto jednání:

- 2) dne 12. 12. 2014, v 15:39 hodin, v obci, na silnici II. třídy č., v blízkosti domu č. p., ve směru jízdy na, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn., registrační značky: překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, přičemž mu byla zasahující hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, odborem služby dopravní policie, oddělením silničního dohledu (dále též „Policie ČR“), a to za využití silničního radarového rychloměru RAMER 10C, naměřena rychlost jízdy v obci 73 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší rychlost jízdy v obci naměřena rychlost jízdy 70 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci 50 km/h, tak překročil nejméně o 20 km/h. Tímto svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

Za spáchané přestupky byla žalobci dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, ve vazbě na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 27.000 Kč a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a ve vazbě na ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 13 měsíců, a to s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 3. 12. 2015 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Žalobce namítl, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Ve vztahu k této námitce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 591/2000. Daných přestupků se nedopustil, neboť předmětný automobil v inkriminované době neřídil a proto nemohl být

identifikován jako řidič. Má za to, že nebyla dostatečně prokázána totožnost osoby řidiče. Jediným důkazem sloužícím k prokázání totožnosti řidiče měla sloužit policisty pořízená fotografie, z níž není jednoznačně totožnost řidiče určitelná. Odkázal v dané souvislosti s touto otázkou na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Azs 22/2008-107. Správní orgán neprovedl ani výsledky zasahujících policistů a své rozhodnutí tak opřel o jediný důkaz, a to úřední záznam. Opět uvedl judikaturu NSS, a to rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115.

Žalobce dále uvedl, že se v době spáchání přestupků nacházel v v, kde se zdržoval za účelem jednání ohledně uzavření nájemní smlouvy k pronájmu zahrady, kterou vlastní. Na podporu svého tvrzení žalobce uvedl dvě osoby, které s ním v danou dobu byly na daném místě, a to paní, která jej měla přivést a následně i odvézt a paní, která s ním jednala o uzavření smlouvy. V průběhu správního řízení navrhol jejich svědeckou výpověď, kdy by bylo spolehlivě prokázáno, že nespáchal dané přestupky, neboť nebyl řidičem vozidla. Správní orgán však tomuto návrhu nevyhověl. V řízení tak nebyly provedeny všechny důkazy sloužící k řádnému zjištění skutkového stavu věci a rozhodnutí obou správních orgánů jsou tak nezákonná.

Další žalobní námitkou brojil tomu, že správní orgány žalobci i jeho zmocněnci upřeli právo účastnit se ústního jednání a ve věci rozhodli v jeho nepřítomnosti, ačkoliv se řádně omluvil jak zmocněnec, tak žalobce. Tím došlo k porušení práva na spravedlivý proces.

Na základě předestřených námitek žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný v písemném vyjádření, které obdržel zdejší soud dne 2. 2. 2016, uvedl, že žalobní námitky se zcela kryjí s námitkami odvolacími, kdy žalovaný se k nim vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí a všechny byly náležitě vypořádány. Stručně se vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce následovně.

- *Ověření totožnosti řidiče vozidla*

Totožnost řidiče (žalobce) byla v řízení před správním orgánem prvního stupně spolehlivě prokázána. Poznamenal, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by po celou dobu řízení uváděl, že se v daném čase přestupků nacházel na jím určeném místě, a proto vozidlo nemohl řídit. Podotknul, že řízení bylo zahájeno v únoru 2015, kdy poté následovalo ze strany žalobce i zmocněnce řada úkonů adresovaných správnímu orgánu, ve kterých mohli (a měli) tak zásadní skutečnost uvést. Namítanou verzi žalobce poprvé uplatnil až dne 16. 4. 2015 v rámci písemného vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí, což bylo až po té, co se zmocněnec žalobce poprvé seznámil se spisovým materiálem. Tato skutečnost tak zásadně snižuje věrohodnost tvrzení žalobce. To že nepochybil správní orgán, když neprovedl

navrhované výpovědi svědkyň, odůvodnil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zejména na straně 7-8, kdy si na svých názorech i nadále trvá.

Dále upozornil žalovaný na fakt, že není pravdivé tvrzení, že ve správním řízení byla prováděna rekognice, odkaz na judikaturu zabývající se touto problematikou je tak nepříhodný. Z obsahu spisového materiálu i ze samotné povahy věci je však zřejmé, že k ničemu takovému nedošlo. Správní orgán prvního stupně provedl ohledně totožnosti žalobce důkaz listinnými důkazy – fotografiemi, na nichž byl žalobce zachycen, kdy tyto fotografie porovnal a dospěl k závěru, že na obou je zachycena tatáž osoba, tedy žalobce.

Žalovaný vyslovil nesouhlas i s námitkou žalobce, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, respektive totožnost řidiče, když neprovedl výslech zasahujících policistů. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. stranu 6 napadeného rozhodnutí. K tomu dodal, že o způsobu ztotožnění žalobce jakožto řidič nemá sebemenší pochybnosti, neboť s průběhem lustrace se setkala většina aktivních řidičů, nejedná se tak o žádnou výjimečnou znalost správních orgánů, se kterou by „běžná veřejnost“ nebyla seznámena.

Žalovaný se také ohradil proti námitce, že správní orgán vycházel z jediného důkazního prostředku, kdy žalobce ze spáchání přestupků usvědčilo více listinných důkazů, jako je oznámení o přestupku, fotografie či výstup z radarového měřicího zařízení.

- *Ústní jednání v nepřítomnosti žalobce (jeho zmocněnce) a omluva z jednání*

Žalovaný zde odkázal opět na odůvodnění svého rozhodnutí. Dovolil si podotknout, že v daném případě byl žalobce zastoupen, jeho omluvou se tak správní orgán prvního stupně nemusel zabývat, neboť jeho účast na ústním jednání nebyla nutná s ohledem na dané zastoupení. Důvody neuznání omluvy samotného zmocněnce žalobce byly náležitě vysvětleny v napadeném rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu (dále též „Policie ČR“) sepsané na místě dne 12. 12. 2014, č. j. KRPZ-130978/PŘ-2014-150007, pořizena byla fotodokumentace přestupce a vozidla, záznam o přestupku se snímkem z měřiče č. 4844, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo tovární značky, registrační značky: se záznamem rychlosti 73 km/h, ověřovací list č. 31/14 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice dne 26. 2. 2014, jenž ověřuje silniční radarový rychloměr RAMER10 C, který lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, s dobou platnosti

ověření do 25. 2. 2015, osvědčení o proškolení policistů k obsluze silničního radarového rychloměru ze dne 2. 5. 2012. Součástí spisu je dále evidenční karta řidiče (žalobce) ze dne 18. 2. 2015, prokazující 14 záznamů o přestupcích

Ze správního spisu dále vyplynuly tyto skutečnosti:

Dne 10. 2. 2015 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 2. 3. 2015. Dne 1. 3. 2015 v 20:13 hod. obdržel správní orgán prvního stupně elektronicky emailem bez zaručeného elektronického podpisu omluvu z nařízeného jednání od žalobce z důvodu pracovní neschopnosti, kdy písemně doplnil toto podání dne 3. 3. 2015. Správní orgán tuto omluvu akceptoval a nařídil nový termín ústního jednání na den 8. 4. 2015 v 9:30 hod. Dne 3. 4. 2015 obdržel správní orgán prvního stupně oznámení o převzetí právního zastoupení ve věci žalobce a žádost o odročení jednání z důvodu zahraniční cesty zmocněnce. Přílohou byla plná moc o zastoupení a dále letenky dokládající zahraniční cestu. Na toto podání reagoval správní orgán prvního stupně dne 7. 4. 2015 sdělením, že danou omluvu neakceptuje a na termínu jednání setrvává. Dne 8. 4. 2015 proběhlo ústní jednání ve věci v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. Téhož dne obdržel správní orgán prvního stupně sdělení z advokátní kanceláře zmocněnce žalobce, jehož obsahem byla omluva žalobce z nařízeného jednání z důvodu pracovní neschopnosti a opakovaná omluva zmocněnce žalobce z důvodu zahraniční cesty. Na toto sdělení správní orgán reagoval dne 9. 4. 2015, kdy sdělil, že neakceptuje žádost o odročení jednání z důvodu omluvy zmocněnce a že osobní účast žalobce vzhledem k zastoupení a ke kvalifikaci přestupků nebyla nutná. Dne 13. 4. 2015 pořídil správní orgán protokol o nahlížení do spisu. Dne 16. 4. 2015 zaslal zmocněnec žalobce vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (ve lhůtě určené správním orgánem). Dne 22. 4. 2015 požádal správní orgán o součinnost Městský úřad Uherské Hradiště, Oddělení evidence řidičů a řidičských průkazů, kdy požádal o zaslání kopie fotografie z evidenční karty žalobce, tak jak je uvedena na řidičském průkazu. Dne 28. 4. 2015 obdržel požadované informace z Městského úřadu Uherské Hradiště. Dne 28. 4. 2015 zaslal správní orgán prvního stupně zmocněnci žalobce vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od obdržení vyrozumění. Dne 4. 5. 2015 pořídil správní orgán opět protokol o nahlížení do spisu se stanovením lhůty k podání písemného vyjádření k podkladům do 11. 5. 2015. Dne 11. 5. 2015 obdržel správní orgán od zmocněnce žalobce vyjádření k podkladům pro rozhodnutí.

Následně dne 15. 6. 2015 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci, které bylo zasláno do datové schránky zmocněnce žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec žalobce včasné odvolání, avšak blanketní. Vzhledem k tomu, že podanému odvolání proti rozhodnutí chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně dne 20. 10. 2015 zmocněnce žalobce k jejich doplnění, a to ve lhůtě 5 dnů od okamžiku doručení písemnosti. Odvolání bylo ve stanovené lhůtě doplněno.

Dne 29. 10. 2015 předal správní orgán prvního stupně odvolání spolu se svým stanoviskem žalovanému.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2015, č. j. KUZL-70943/2015, sp. zn. KUSP-67413/2015/DOP/Bl, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

Soud předně uvádí, že není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupků bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn.

7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci z důvodů v žalobních námitkách předestřených, kdy žalobce se přestupků nedopustil, neboť předmětný automobil v inkriminované době neřídil a proto nemohl být identifikován jako řidič. Má za to, že nebyla dostatečně prokázána totožnost osoby řidiče. V době spáchání přestupku se nacházel na zcela jiném místě. Dále namítal, že správní orgán neprovedl jím navrhované důkazy a své rozhodnutí opřel o jediný důkaz, a to úřední záznam. Konečně namítl vady řízení, a to, že správní orgán v rozporu se zákonem o přestupcích provedl jednání v nepřítomnosti žalobce resp. jeho zmocněnce a neakceptoval řádnou omluvu zmocněnce a žalobce z nařízeného ústního jednání.

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Soud se tedy postupně zabýval jednotlivými žalobními námitkami.

První z námitek žalobce, že se přestupků nedopustil, neboť nebyl řidičem vozidla, shledal soud za nedůvodnou. Soud neuvěřil tvrzení žalobce, že se v danou dobu přestupků nacházel na zcela jiném místě, kdy soud má za to, že ačkoliv žalobce může vznášet námitky v průběhu celého správního řízení a dokonce nechat si paletu svých argumentů až před správní soud, bylo by žádoucí a přirozené uplatňovat tuto námitku bezodkladně, neboť jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, neprodlené uplatnění důležitých skutečností pro posouzení přestupku je velice důležité pro posouzení jejich věrohodnosti, která se s odstupem času vytrácí. Přirozenou reakcí toho, kdo bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned uvést skutečnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-64, www.nssoud.cz). V daném případě však uplatnil žalobce verzi, že se přestupků nedopustil, protože vozidlo neřídil, až ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 16. 4. 2015, tj. po té, co proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti (dne 8. 4. 2015) a bylo nahlédnuto do správního

spisu ze strany substituenta zmocněnce (dne 13. 4. 2015), ačkoliv bylo ze strany žalobce resp. jeho zmocněnce učiněno několik úkonů, ve kterých bylo dle názoru soudu možné vyjádřit tuto klíčovou námitku. Z tohoto důvodu se soudu jeví tato námitka jako účelová a toto samo o sobě značně snižuje věrohodnost tvrzení žalobce.

Za lichou považuje zdejší soud i námitku žalobce, že nebyla řádně a dostatečně zjištěna totožnost údajného řidiče vozidla. Ze správního spisu soud zjistil, že Policie ČR zastavila primárně vozidlo žalobce z důvodu spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy o tom se ve správním spise nachází oznámení přestupku a záznam o přestupku se snímkem z měřiče č. 4844, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo tovární značky, registrační značky: se záznamem rychlosti 73 km/h, ověřovací list č. 31/14vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice dne 26. 2. 2014, jenž ověřuje silniční radarový rychloměr RAMER10 C, který lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, s dobou platnosti ověření do 25. 2. 2015 a také osvědčení o proškolení policistů k obsluze silničního radarového rychloměru ze dne 2. 5. 2012. Při následném ztotožnění řidiče vozidla zjistila Policie ČR, že řidič není držitelem řidičského oprávnění z důvodu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče (o tom výpis z karty žalobce). Žalobce se Policii ČR při silniční kontrole neprokázal žádným dokladem totožnosti, a tudíž hlídka Policie ČR ztotožnila řidiče vozidla na základě informací jím poskytnutých, které si hlídka Policie ČR ověřila standardním způsobem (lustrací), kdy při této lustraci mají k dispozici i fotografii přímo na displeji ve služebním vozidle či případně komunikují přes dispečera, který má fotografii před sebou, jak uvedl žalovaný ve vyjádření. Na základě tohoto ztotožnění zjistila hlídka Policie ČR, že řidičem dle sdělených údajů je žalobce. Na závěr pořídila i fotodokumentaci řidiče a vozidla. Poté co žalobce vznesl ve správním řízení námitku, že řidičem není on dle uvedené fotografie obsažené ve správním spise, požádal správní orgán prvního stupně o součinnost Městský úřad Uherské Hradiště, Oddělení evidence řidičů a řidičských průkazů (dále též „Městský úřad“), kdy požádal o zaslání kopie fotografie z evidenční karty žalobce, tak jak je uvedena na řidičském průkazu. Dne 28. 4. 2015 obdržel požadované informace z Městského úřadu Uherské Hradiště. Provedl tedy důkaz listinou, kdy získané informace vyhodnotil, tak, že porovnal obě fotografie, které jsou ve spisovém materiálu, a s ohledem na fyziognomické znaky osob na fotografiích zachycených dospěl k závěru, že osoba z místa silniční kontroly je tatáž osoba, která je zachycena na fotografii získané od Městského úřadu. Svůj závěr podpořil i tím, že písemný projev řidiče na oznámení přestupku sepsaném na místě hlídkou Policie ČR není v žádném nápadném rozporu s tím, jak byla vypsána žádost o vydání řidičského průkazu žalobce. Žalobce uvedl osobní údaje spolu s telefonním číslem a nechal se dobrovolně vyfotografovat policisty a oznámení o přestupku podepsal a uvedl pouze, že s přestupky nesouhlasí. S hlídkou Policie ČR tedy spolupracoval.

Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že správní orgán prováděl tzv. rekognici („znovupoznání“), avšak v rozporu se zákonem, kdy odkaz žalobce na judikaturu zabývající se touto problematikou je nepříhodný. Rekognice je upravena v trestním řádu zejména v ust. § 104b trestního řádu. Z obsahu spisu i ze samotné povahy věci je však zřejmé, že k ničemu takovému nedošlo v řízení před správními orgány. Správní orgán provedl ohledně totožnosti žalobce důkaz listinou, a to fotodokumentací, na nižž byl zachycen žalobce, nikoliv rekognici.

Za nedůvodný, nemající vliv na posouzení věci, pokládá soud i argument žalobce, že správní orgány při úvahách o všech podkladech pro rozhodnutí vycházely pouze z úředních záznamů Policie ČR a tím neprovedly řádné dokazování ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Je třeba přisvědčit argumentaci žalobce týkající se charakteru úředního záznamu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, sice rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-118, www.nssoud.cz, dle kterého „*úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. k tomu též nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného; ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Pořízení úředního záznamu již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu*“. Dále z citovaného rozsudku vyplývá: „*možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (ust. § 158 odst. 5 trestního řádu); úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle ust. § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu*“. Ze správního spisu v daném případě je však zřejmé, že správní orgán nevycházel z úředních záznamů vyhotovených Policií ČR, ale vycházel z oznámení o přestupku a fotodokumentace pořízené Policií ČR na místě přestupku a dále v řízení provedl další důkaz na podporu toho, že spáchání přestupků bylo žalobci jednoznačně prokázáno, a byla jednoznačně prokázána totožnost žalobce, jakožto řidiče vozidla v inkriminovanou dobu, kdy provedl důkaz listinou - fotografií získanou z Městského úřadu a tím vyvrátil námitku žalobce o nedostatečně zjištěné totožnosti řidiče. Navíc v případě, že by žalobce na místě předložil řidičský průkaz, ztotožňovali by jej policisté právě na základě takového dokladu, jak to činil správní orgán v daném řízení. Nepřípadný je v tomto směru i poukaz žalobce na judikaturu NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz. Je tomu tak proto, že tento rozsudek na projednávanou věc nedopadá. Ve věci žalobce, jak vyplývá ze shora uvedeného, totiž nebyl oproti poukazované věci správní orgán v důkazní nouzi, tj. v situaci, kdy by podkladem správního i soudního rozhodnutí byl toliko jediný důkaz - úřední záznam. V souvislosti s tímto soud také podotýká, že podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích je podkladem pro zahájení řízení o přestupku oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, poznatek z vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle § 51 odst. 1 téhož zákona lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že oznámení o přestupku sepsané zasahujícími policisty se stalo podkladem pro zahájení řízení o přestupku. Pro posouzení věci je však podstatné, že toto oznámení o přestupku není důkazem jediným, naopak je podpořeno dalším provedeným důkazem, a to listinným důkazem - fotodokumentací.

Dále soud má za to, že správní orgány nepochybily ani v případě toho, že nepředvolaly žalobcem navrhované svědkyně. Správní orgány v daném případě usoudily, že na podkladě provedeného dokazování, a to oznámení přestupku, fotodokumentace bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání. V případě svědků navrhovaných samotným žalobcem se dá předpokládat, že by vypovídali ve prospěch jeho samotného, nikoliv v jeho neprospěch. Jednalo se o odvozený důkazní prostředek, když žalobci nic nebránilo v tom, aby svou podobu správnímu orgánu sám bezprostředně prokázal. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek NNS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz). I tvrzení žalobce, že ví kdo je na dané fotografii obsažen ve správním spise, avšak totožnost nesdělí, se soudu jeví jako nelogické a účelové. Vzhledem k tomu, že v případě, že se za něj někdo vydává a mu hrozí takto vysoká sankce – pokuta a zákaz řízení na 13 měsíců by měl zájem chránit údajného pravého pachatele daných přestupků. Tato teorie se soudu jeví jako dosti absurdní a zcela účelová ze strany žalobce ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchané přestupky. Pouhé tvrzení žalobce, že na fotografii není on a vozidlo neřídil, nebylo způsobilé zpochybnit důkazní prostředky provedené správním orgánem a jím navržené důkazní prostředky nebyly takového charakteru, aby je bylo nutné provádět na podporu jím prezentované verze příběhu. Konečně soud zdůrazňuje, že v souladu s § 52 správního řádu, je to správní orgán, kdo není vázán návrhy účastníků na provedení důkazu a provede ty, které jsou potřebné ke zjištění skutečného stavu věci. Soud dále podotýká, že samotný postup policistů při ověřování totožnosti nebylo třeba popisovat, protože postup při ztotožňování v případě nepředložení dokladů je obvyklou rutinou policistů v rámci silniční kontroly. Žalobce uvedl osobní údaje spolu s telefonním číslem a nechal se dobrovolně vyfotografovat policisty a oznámení o přestupku podepsal a uvedl pouze, že s přestupky nesouhlasí. V případě, že by policisté nemohli ztotožnit žalobce na místě, byl by předveden na policejní stanici z důvodu ztotožnění, což se v daném případě nestalo, neboť dobrovolně s policisty spolupracoval.

Správní orgány nepochybily ani v případě dalšího návrhu na důkaz, a to svědeckou výpověď zasahujících policistů, kdy tento důkaz vyhodnotily jako nadbytečný a řádně svůj závěr odůvodnily. Dle názoru soudu by výpověď policistů nepřinesla nic nového ve věci než to co bylo již uvedeno v oznámení o přestupku a provedení tohoto důkazu by nebylo efektivní i vzhledem k časové krivce, kdy policisté si nemohou pamatovat obličejové všech přestupců, které v průběhu své služby ztotožňují. Policisté zvolili nejvhodnější způsob toho, jak prokázat, kdo vozidlo řídil v době přestupků, a to právě pořízením fotodokumentace řidiče vozidla. Správní orgán si obstaral jiný důkaz, pomocí kterého bylo možno totožnost žalobce, jakožto řidiče daného vozidla spolehlivě zjistit bez toho aniž by musel předvolávat zasahující policisty.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vycházel zejména

z oznámení přestupku, fotodokumentace a ve vztahu k přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti ze záznamu o přestupku, který obsahuje zřetelnou fotodokumentaci, který je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a který byl získán kalibrováním a schváleným měřicím zařízením (což bylo doloženo ověřovacím listem). Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaných přestupků. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení přestupku podané Policií ČR, fotodokumentace pořízená Policií ČR na místě a dále fotodokumentace získaná správním orgánem na základě součinnosti s Městským úřadem Uherské Hradiště, záznam o přestupku, jehož součástí je i snímek vozidla žalobce. Spisový materiál tak neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že silniční kontrola neproběhla korektně a že žalobce nebyl řidičem daného vozidla.

Na základě shora uvedených skutečností neshledal zdejší soud, že by provedené dokazování správními orgány v rámci projednávání přestupků výše popsaných bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se soud dále vyjádřil k výhradám žalobce zpochybňujícím oprávněnost projednání přestupků v jeho nepřítomnosti a nepřijetí omluvy zmocněnce a žalobce z nařízeného jednání.

Ze správního spisu vyplynulo, že prvotní jednání ve věci bylo nařízeno na den 2. 3. 2015, kdy oznámení bylo doručeno žalobci, ten se z jednání omluvy z důvodu dočasné pracovní neschopnosti, kdy doložil lékařské potvrzení a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Tuto omluvu správní orgán prvního stupně akceptoval a nařídil nové jednání na den 8. 4. 2015. Dne 3. 4. 2015 obdržel správní orgán od zmocněnce žalobce plnou moc, kterou mu udělil žalobce dne 26. 3. 2015. Zároveň požádal správní orgán o odročení jednání z důvodu zahraniční cesty (doložil letenky) a nemožnosti (i přes jeho snahu) zajistit substituci na jednání. Na toto správní orgán reagoval přípisem ze dne 7. 4. 2015, kdy zmocněnci sdělil, že jeho omluvu neakceptuje a jednání proběhne v termínu. Svůj závěr odůvodnil. Ve věci tak proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. Po proběhlém jednání obdržel správní orgán dne 8. 4. 2015 opětovně sdělení z advokátní kanceláře zmocněnce, s omluvou samotného žalobce, že ze zdravotních důvodů se nemůže dostavit na nařízené jednání, kdy tuto skutečnost doloží potvrzením o pracovní neschopnosti. Dále bylo ve sdělení zopakováno, že se jednání nemůže účastnit ani samotný zmocněnec z důvodu výše uvedené zahraniční cesty. Správní orgán opětovně informoval zmocněnce žalobce, že jeho omluva nebyla akceptována a že přestupky byly projednány na ústním jednání. Dále sdělil správní orgán, že osobní přítomnost žalobce nebyla na ústním jednání nutná a že do 13. 4. 2015 je možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí (uvedeno již v předvolání). Dne 13. 4. 2015 se dostavil nahlédnout do spisu Mgr. K. S., kterému zmocněnec žalobce udělil substituční plnou moc. Substitut předal správnímu orgánu kopii lékařské zprávy ze dne 9. 4. 2015 jako doložení důvodu omluvy samotného žalobce.

Soud po prostudování spisového materiálu a vzhledem ke skutečnostem, které jsou mu známy ze správního spisu, dospěl k závěru, že vznesená námitka žalobce je zcela nedůvodná.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku.

Z ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku. Obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66 nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, www.nssoud.cz).

První podmínka byla v projednávané věci splněna. Předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 8. 4. 2015 v 09:30 hod. bylo žalobci řádně doručeno dne 24. 3. 2015 a obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví.

Soudu tedy zbývá posoudit, zda omluva zmocněnce žalobce a samotného žalobce adresovaná správnímu orgánu prvního stupně odpovídá zákonnému požadavku náležité omluvy ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud zdůrazňuje, že posouzení, zda omluva je náležitá, spadá do rámce správního uvážení správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41, www.nssoud.cz), a proto je povinen účastník řízení střežit si svá práva a volit při komunikaci se správním orgánem takové prostředky, které eliminují možnosti jeho mylného vyhodnocení důležitosti v omluvě uvedených důvodů.

K samotné omluvě zmocněnce žalobce zdejší soud uvádí, že se ztotožnil s právním názorem žalovaného i správního orgánu prvního stupně, kdy správní orgány nepochybily, pokud omluvu vyhodnotily jako nedůvodnou. Zmocněnec žalobce přijal plnou moc pro zastupování dne 26. 3. 2015. Jako důvod své neúčasti na nařízeném jednání dne 8. 4. 2015 uvedl zahraniční cestu, kdy o tom doložil jako potvrzení letenky. Z daných informací soudu vyplynulo, že zmocněnec žalobce přijal plnou moc v době, když již ale věděl vzhledem k datům uvedených právě na letenkách („Printed 17. 2. 2015“), že se z důvodu pracovní cesty do zahraničí nebude moci účastnit nařízeného jednání. Samotný nákup letenek, kterými odůvodnil zmocněnec svoji omluvu, není možné považovat za nějakou náhlou překážku na straně zmocněnce. Dále soud považuje za liché i tvrzení zmocněnce žalobce, že i přes svou snahu se mu nepodařilo zajistit substituci. Zmocněnec měl dostatek času na zajištění substituce opět vzhledem k časovému sledu událostí, kdy i samotná plná moc připouštěla substituci a i sám zmocněnec tuto možnost nakonec využil, jak vyplynulo ze správního spisu (dne 13. 4. 2015 udělil substituční plnou moc Mgr. Sedláčkovi). I správní orgán prvního

stupně podotkl na okraj v rozhodnutí, že v jiných případech, kde přijal zastupování ve správním řízení, udělil téměř ve všech případech substituční plnou moc. Správní orgány tak správně posoudily nedůvodnost omluvy zmocněnce žalobce a ve svých rozhodnutích svůj postup řádně odůvodnily. Soud má za to, že pokud zmocněnec žalobce již v době, kdy přebíral právní zastoupení ve věci žalobce, věděl, že nebude moci hájit náležitě jeho práva ani zajistiti substituci, neměl právní zastoupení přijímat (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96, <http://nalus.usoud.cz>). Soud má za to, že zmocnění ve správním řízení a související udělená plná moc nemají být nástrojem obstrukčně využitelným, ale nástrojem směřujícím k řádnému hájení práv účastníka řízení.

Dále k samotné omluvě žalobce soud podotýká, že osobní účast žalobce nebyla správním orgánem vyžadována a nebyla tak nutná (nebyl předvoláván k výsledku, ani nebyli předvolávání žádni svědci). Žalobce měl zvoleného zmocněnce, kdy výběr zmocněnce je na vůli žalobce a následky daného přístupu a zvoleného postupu zmocněnce žalobce nemohou být přičítány k tíži správních orgánů. Nad to soud zdůrazňuje, že samotný důvod omluvy žalobce správní orgány vyhodnotily taktéž správně, když žalobce doložil pouhou kopii lékařské zprávy vystavené jednak až den po konaném ústním jednání a jednak v ní nebylo nikterak specifikováno jaké zdravotní komplikace žalobce má tak, aby mohl být dán důvod pro odročení nařízeného jednání. Proto správní orgán nebyl povinen odročovat jednání a akceptovat omluvu samotného žalobce. Omluva žalobce tedy nesplňovala kritéria řádné omluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25, www.nssoud.cz).

Ostatně vzhledem k tomu, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí až do 13. 4. 2015 a byla mu dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit (což i učinil), nelze tento postup správního orgánu prvního stupně hodnotit jako postup, který by podstatně zkrátil žalobce na jeho procesních právech. Navíc soud je toho názoru, že každý si má střežit svá práva a žalobce se připravil o své právo osobně se účastnit ústního jednání svým vlastním přístupem, kdy zvolil strategii opakujících se omluv.

Na základě výše uvedených úvah soud dospěl k totožnému závěru jako správní orgány, že omluva žalobce resp. jeho zmocněnce nebyla důvodná, ač byla sdělena správnímu orgánu včas, ale nebyla doložena řádně její důvodnost a správní orgán prvního stupně vzhledem k výše uvedenému postupoval v souladu s ust. § 74 odst. 1 a byl oprávněn projednat přestupky v nepřítomnosti žalobce.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmo, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, nebylo shledáno žádné pochybení při vedení řízení, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová